

har om Sagen —, at man, hvis Sagen nu gaar i Stykker, maa gøre sig klart, at i Fremtiden bliver den Sag vanskelig i det hele at faa løst tilfredsstillende, overordentlig vanskelig. Jeg ser ikke, hvorledes det skulde gaa til, og en Fastholden af disse Fordringer vil kun føre til, at den vil gaa i Stykker nu. Og hvorfor holder man saa fast paa denne Fordring? Da Bahnson i 1894 sagde, at Fæstningen var færdig, at den var fuldt ud i Stand til at fyldestgøre de Krav, man maatte stille til den — hans berømte Sammenligning med Manden, der er fuldt paaklædt, behøver jeg ikke her at gentage —, tænkte man vistnok ikke, at efter ganske faa Aars Forløb vilde de sagkyndige være enige om, at Fæstningen havde meget væsentlige Mangler. Det ere de sagkyndige enige om, derom vidner Forsvarskommissionens Betænkning i allerhøjeste Grad, og det er ikke alene de sagkyndige fra det ene Værn, der sige det, i begge Værn er man enig i saa Henseende. Men ikke nok med, at Fæstningen har sine store Mangler — det er anerkendt fra alle Sider —, ogsaa Generalstaben har slaaet Haanden af denne Fæstning. Naar vi læse alle dens Erklæringer — jeg skal ikke udtale mig om Erklæringernes Værdi eller Form eller om nogen enkelt af dem —, se vi, at Generalstaben har opgivet den nuværende Landbefæstning til Fordel for de fremskudte og forberedte Stillinger. Men de fremskudte, forberedte Stillinger, hvem har opgivet dem? De ere opgivne fra alle Sider, de ere forladte af Guder og Mennesker. Sagen er i Virkeligheden den, at naar vi her se dem endnu i Dag, er det kun som en Honnørsag, at de ere her. Naar de blive stemte ned igen — og det blive de uimodsigeligt —, se vi dem — det er jeg overbevist om — ikke mere. Det skulde i alt Fald forundre mig meget, om de kom igen for at faa samme Omgang paa ny.

Ministeriet har lidt et Valgnederlag, maaske det største, der er lidt — det skal jeg ikke opholde mig ved —, men til Trods for alt, hvad der er sket, er det min Mening, at vi fra vor Side bør, og vi ville ogsaa, gøre et alvorligt Forsøg paa at faa Spørgsmaalet løst i denne Sommersamling. Men vi lægge ikke Skjul paa, og det skal der ikke lægges Skjul paa, at vor Stilling er, saaledes som De allerede ville have mærket af mine Udtalelser, den, at vi staa paa det Standpunkt, som vi stod paa forud for Valgene, hvilket Standpunkt vi have faaet bekræftet ved Val-

gene og faaet vore Vælgeres Tilslutning til, nemlig at vi yde de Bevillinger, vi tilbød forud for Valgene. Vi ere villige til at forhandle paa det Grundlag, vi da stillede os paa, med de Modifikationer, jeg ogsaa nævnedes den Gang, nemlig en Nedsættelse af Tjenestetiden, en Nedsættelse, som selvfølgelig ikke maa være anderledes, end at det bliver en forsvarlig uddannet Hær, vi faa, men dog en Nedsættelse, og andre Modifikationer, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa i dette Øjeblik. Vi kunne altsaa paa ingen Maade gaa ind paa yderligere Bevillinger, end vi tilbød ved anden Behandling. Vi ønske tværtimod Nedsættelser paa visse Punkter. Det kunne vi forhandle om, men det er Krav, vi stille og selvfølgelig ikke ville give Slip paa. Og dernæst stille vi os imod Københavns Landbefæstning og mod de fremskudte, forberedte Stillinger. Der staa vi, og paa det Grundlag ere vi villige til at forhandle. Spørgsmaalet til de andre Grupper bliver da, om de ønske en Forhandling med os paa det Grundlag. Ønskes det, skal den blive ført paa den mest loyale Maade. Det kan jeg tilsikrede for hele mit Partis Vedkommende, og det kan jeg tilsikre baade Ministeriet og de øvrige Partier her i Salen.

K. M. Klausen: For alle Parter er det meget ubelejligt at holde Rigsdag om Sommeren. Den sidste Rigsdagssamling holdt længe ud, og den ordinære vil begynde om nogle faa Maaneder. Jeg synes derfor, Regeringen godt kunde have forskaanet sig selv, os Rigsdagsmænd og Statskassen for denne ekstraordinære Rigsdagssamling.

Under Valgkampagnen hed det fra alle forsvarsvenlige Sider, at det hastede med Forsvarssagens Løsning. Man vilde gerne have Folk til at tro, at Krigen stod for Døren, at Stillingen var faretruende, og det var sikkert en snild Taktik fra Forsvarsvennernes Side, for derved lykkedes det at opkræmme Sindene, og det lykkedes sikkert ved denne Manøvre at faa mange godtroende Vælgere til at sluttesig til Forsvarssagen. Men det er ikke andet og var ikke andet end ren og skær Taktik. Der er ingen Krigsfare at øjne i Øjeblikket. Europa, eller dog i hvert Tilfælde Vesteuropa, lever i den længste Fredsperiode, som den nyere Historie har at opvise. Der har været mange Stridigheder i den Fredsperiode, vi leve i, men det har vist sig, at alle Stridigheder udmærket godt kunne bilægges ad fredelig